

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Gf.III.30.142/2023/5.

A felperes:

felperes (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogiképviselője:

Dr. Szőnyi Ferenc kamarai jogtanácsos (cím)

Az alperes:

alperes (alperes lakcíme)

Az alperes meghatalmazott jogiképviselője:

Temesvári Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Temesvári Zoltán ügyvéd, cím2)

A per tárgya:

Vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 7.P.20.158/2022/23.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 7.P.20.158/2022/24.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 24 000 (huszonnégyszer) forint másodfokú perköltiséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a felperes illetékbevételei számlájára – 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes 2018. február 2. napjától a C... Kft. „f.a.” (a továbbiakban: adós) önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője volt.

[2] Az adós a 2019. és 2020. évre közzétett beszámolója szerint a 2019. december 31-i mérleg forduló napon 7 000 forint pénzeszközzel és 787 000 forint tárgyi eszközzel rendelkezett, amellyel szemben a rövid lejáratú kötelezettségek összege 14 787 000 forint, míg a 2020. december 31-i mérleg forduló napon 10 349 000 forint pénzeszközzel és 653 000 forint tárgyi eszközzel rendelkezett, amellyel szemben a rövid lejáratú kötelezettség összege 20 794 000 forint.

[3] Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2019. december 31. napján következett be.

[4] Az adós felszámolását a Szegedi Törvényszék a 2.Fpk..../..../8. számú – a Szegedi Ítéltábla Fpkf.III.30...../.../4. számú végzése folytán jogerőre emelkedett – végzésével rendelte el. A felszámolás kezdő időpontja 2021. szeptember 27. napja.

[5] A felszámolási eljárás során a felszámoló négy hitelező mindösszesen 26 739 391 forint összegű követelését vette nyilvántartásba, amelyből a felperes hitelezői igénye 24 241 917 forint.

[6] A Szegedi Törvényszék a 2.Fpk..../..../37. sorszámú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezte, az adóst megszüntette és elrendelte a cégjegyzékből való törlését. Rendelkezett – egyebek mellett – összesen 56 818 költségátalány hitelezők részére való visszautalásáról, és az adós pénzeszköz vagyonából 314 820 forintnak a hitelezői igény kielégítéseként való felosztásáról.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el a vezetői feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után és ennek következtében a 26 367 752 forint összegben bejelentett hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Érvényesíteni kívánt jogként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) és (5) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott arra, az adós nem tett eleget a Cstv. 31. §-ában szabályozott iratanyag- és vagyonátadási kötelezettségének. Ezért álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében az alperesnek kell bizonyítania, hogy nem következett be az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Állította, az adó fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2019. december 31. napján bekövetkezett, mivel a beszámoló adatai alapján ebben az időpontban a rövid lejáratú kötelezettségek értéke magasabb volt a forgóeszközök mérlegszerinti értékénél. Érvelése szerint az adós iratanyagának átadása hiánya miatt bizonyítási szükséghelyzetben van az alperes mulasztása és a hitelezői igények teljes kielégítésének megghiúsulása közötti okozati összefüggést illetően.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta az adós iratanyaga a hibáján kívüli okból elveszett, ezért nem tudott eleget tenni iratátadási kötelezettségének, így a bizonyítási kötelezettség a felperest terheli. Megítélése szerint bizonyítási szükséghelyzetben van, mivel a felperes birtokában van az adós azon iratanyaga, amely alapján megállapítható, hogy az adós gazdálkodása során a hitelezői érdekeket figyelembe vette és fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet sem következett be a vezető tisztségviselői tevékenységek időszaka alatt.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes mint az adós vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők 26 367 752 forint összegű követelésének kielégítése teljes mértékben megghiúsult. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 180 000

forint perköltséget és az államnak 36 000 forint eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a perben a felperes keresete folytán az alperes vezetői felelősségét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:118. §-a és a Cstv. 33/A. §-ának rendelkezései alapján kellett vizsgálni.

[10] Kifejtette, a vezetői felelősség körében érvényesülő általános bizonyítási szabályok alól kivételt jelent a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének szabálya, amely nem önálló felelősségi alakzat, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésével együtt értelmezendő. A Cstv. 33/A. § jelen ügyben alkalmazandó, 2017. július 1. napjától hatályos (5) bekezdése a korábbi szabályozástól eltérően nem a hitelezői érdekek sérelmére vonatkozó törvényi vélelmet tartalmaz, hanem a korábbi tartalmától is eltérően a bizonyítási kötelezettség fordulására vonatkozó szabályt ír elő (BDT2018. 3831). A beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség, illetve a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott kötelezettségek felróható mulasztása esetén a vezetőnek kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekét is figyelembe vette. Erre tekintettel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére alapított kereseti kérelem esetén – ha a felperes a vezető mulasztását (azaz a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének vagy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában foglalt kötelezettség mulasztását) igazolja – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében a vezetői felelősség megállapítására vonatkozó tények tekintetében az alábbi két tényállási elemre a bizonyítás a főszabálytól eltérően alakul: a felperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltát és a vezető hitelezői érdekeket sértő magatartását (konkrét károkozó magatartás megjelölése nélkül) csak állítania kell.

[11] Az alperes mulasztásának következménye pedig az, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher átfordul és neki kell bizonyítania, a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mindaddig, amíg e tényeket nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell bizonyított ténynek tekinteni, nevezetesen, azt, az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a vezető tisztségének időtartama alatt és a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe (EBD2018. G.2, BDT2020. 4121). A felperes kereseti kérelmét a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére hivatkozva terjesztette elő, utalva arra, az alperes a felszámolási eljárás során nem tett eleget az adós iratanyaga átadási kötelezettségének.

[12] Megállapította, a felperes az adóhatósági vizsgálati jegyzőkönyvének csatolásával valószínűsítette, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában foglalt kötelezettségeinek. Nem találta megalapozottnak az iratátadás elmulasztása körében az alperes felróhatóság hiányára való hivatkozását, mivel az ügyvezetőnek jogszabályi kötelezettsége volt az iratanyag folyamatos rendelkezésre tartása, annak megőrzése.

[13] Rámutatott, az adós vagyont a főkönyvi és analitikus könyvelés és az azt alátámasztó tételes leltárak hiányában szakértői módszerekkel nem lehetett megállapítani, így a vagyonnal való gazdálkodás sem véleményezhető szakértői módszerekkel. Úgy ítélte, az alperes nincs bizonyítási szükséghelyzetben, mivel az adós iratanyagának hiánya neki felróható. Nem fogadta el ezért valósnak az alperesnek azt az állítását, miszerint az adós

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete nem következett be, és amennyiben igen, az alperes az ügyvezetői tevékenysége ellátása során a hitelezői érdekeket figyelembe vette. Megjegyezte, az alperes a hitelezői érdekeket figyelembe vevő tevékenységére vonatkozóan tényállást nem tett. Az iratanyag átadási kötelezettség elmulasztása miatt arra a következtetésre jutott, hogy a hitelezői érdekeket sértő magatartással összefüggésben áll a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulása.

[14] Mellőzte a szakértői bizonyítást – a szakértő előzetes nyilatkozata alapján – az adós iratanyagának hiánya miatt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Kiemelte a Kúria Gfv.VI.30.093/2021/5. számú eseti döntését idézve, hogy a fizetéseképtelenségi helyzetben az adós gazdálkodása és ennek eredményeként a vagyonának csökkenése nem eredményezi automatikusan a vezető tisztségviselő felelősségének a megállapítását. Erre a vezető tisztségviselő felróható magatartásának a következtében beálló vagyonsökkenés esetében van lehetőség. Álláspontja szerint ennek bizonyítása az elsőfokú eljárásban nem történt meg. Állította, vagyonsökkenést magatartásával nem okozott, és szakértői bizonyítás hiányában nem állapítható meg, hogy tevékenysége a hitelezői érdekeket sértette volna. Utalt arra a Kúria Gfv.VII.30.024/2015/4. számú eseti döntésére hivatkozva, az adós vagyonának csökkenése vizsgálata körében nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a Cstv. az adósnak a hitelezői követelések kielégítésére alkalmas vagyonát védi elsődlegesen, amelynek változása nem csupán a számviteli szabályok szerint, az azoknak való megfeleléség alapján ítélandó meg.

[16] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a pénzforgalmi szolgáltatók megkeresésére és az adóhatóságtól való adatigénylésre vonatkozó bizonyítási indítványát és a szakértői bizonyítás elrendelését. Ezzel az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Kérte az általa indítványozott bizonyítás lefolytatását. Kifogásolta továbbá, hogy a bizonyítási indítványai mellőzését az elsőfokú bíróság nem indokolta.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Hangsúlyozta, keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatra alapította, így a perben a vagyonsökkenést nem kellett vizsgálni. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást helyesen mellőzte, mivel a szakértő egyértelműen nyilatkozott arról, hogy a rendelkezésre álló okiratok alapján megalapozott szakvélemény nem adható. Kitért arra, a hitelezői érdekeknek megfelelő vezetői magatartás, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének hiánya az adós cég tevékenységét a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 166. § (1) bekezdése szerint dokumentáló számviteli bizonylatokkal, az adósnak e törvény szerint vezetett nyilvántartásaival, a folyamatosságnak, valódiságnak megfelelő könyvelési iratokkal bizonyítható, amelyhez az adós teljes iratanyaga szükséges. Megjegyezte, az alperes az adóhatósághoz a felszámolási eljárás elrendelése miatt előterjesztett fizetési kedvezmény

iránti kérelmében maga ismerte el, hogy a nem megfelelő gazdálkodása miatt állnak fenn az adósnak tartozásai.

Az ítéltábla döntésének indokai

[18] A fellebbezés alaptalan.

[19] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátaik között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[20] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezés indokaira – az ítéltábla vizsgálta egyrészt a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti jogkörében eljárva, hogy sértett-e eljárási szabályt az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásával kapcsolatban, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti jogkörében az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét, és azt, hogy szükséges-e további bizonyítás lefolytatása a jogvita eldöntéséhez.

[21] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésében írt indokolási kötelezettségét megsértette-e.

[22] Tény, az elsőfokú bíróság az alperesnek a pénzforgalmi szolgáltató megkeresésére és az adóhatóságtól történő adatigénylésre vonatkozó bizonyítási indítványai mellőzését külön nem indokolta. Az ítélet indokolásának hiányossága azonban a Pp. 380. § c) pontja értelmében akkor eredményezhet hatályon kívül helyezést, ha a hiányosság oly mértékben orvosolhatatlan, amely miatt az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Jelen esetben az ítélet indokolásának hiányossága csupán a fenti bizonyítási indítványok mellőzését érinti, amely kapcsán rendelkezésre állnak azon adatok, amelyek alapján a másodfokú eljárásban azok szükségességéről állást lehet foglalni. Ezért az ítélet hatályon kívül helyezésének nem volt helye az indokolás részbeni hiányossága miatt.

[23] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta a tényállás módosításának szükségességét, az ítélet anyagi jognak való megfelelőségét.

[24] A felperes keresetében az alperes vezetői felelősségének megállapítását arra hivatkozással kérte, hogy az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelezői követelések kielégítése teljes mértékben megghiúsulhat.

[25] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perben az adós felszámolására tekintettel a felperes keresete folytán az alperes vezetői felelősségét a Ptk. 3:118. §-a és a Cstv. 33/A. §-ának rendelkezései alapján kell vizsgálni, miután a felperes az adós hitelezőjének minősül [Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pont], a felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti határidőben előterjesztette, és a felszámolás kezdő időpontját megelőző három éven belül az alperes az adós vezető tisztségviselője volt. Helyesen ismertette az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősség elbírálásának szabályait és szempontjait is.

[26] Az alperes fellebbezése kapcsán az ítéltábla rámutat, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése esetében hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó, a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának alapjául több magatartás, és ezáltal több tényállás szolgálhat: – a felperes keresetében megjelölt tényállástól függően – a vezető vagyonsökkenést okozó, vagy más, a hitelezők követelése teljes kielégítése megghiúsulását okozó magatartása. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szereplő felelősségi tényállás egyes aletei tehát a vezető tisztségviselő magatartásának eredménye alapján különböznek egymástól. Amennyiben a felperes keresetében arra hivatkozik, hogy a vezető magatartása vagyonsökkenést okoz, a bizonyítandó tény a vagyonsökkenést okozó magatartás, és a vagyonsökkenés mértéke, míg abban az esetben, ha a felperes a hitelezői igény teljes kielégítésének megghiúsítására hivatkozik, a vagyonsökkenés nem tényállási elem, ebben az esetben azt kell bizonyítani, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett, a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igények kielégítése a vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő más konkrét (nem vagyonsökkenést okozó) magatartása következtében megghiúsulhat. Ha a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, a felperesnek nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítania a vezető tisztségviselő jogellenes magatartását, hanem a felelősség megállapításának elkerülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell igazolnia, hogy nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ugyan ez a helyzet fennállt, de a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Ez utóbbi körben tehát a vezetőnek be kell mutatni a vezetői időszakában kifejtett tevékenységét (Kúria Gfv.VI.30.198/2021/4. szám).

[27] Ezért attól függően, hogy a felperes a keresete jogalapját a 33/A. § (1) bekezdésének első vagy második fordulatra alapozza, eltérő kereseti kérelmet és tényállást kell előadnia, s az ítélet rendelkező része sem azonos – a két tényálláshoz képest – a felelősség megállapítása esetén. Mivel pedig a bíróság a felperes jogállításhoz kötve van [Pp. 342. § (3) bekezdés], nem lehet és kell vizsgálni a felperes igényét más anyagi jogi jogszabályi rendelkezése, a 33/A. § (1) bekezdésének a felperes által nem hivatkozott fordulata alapján (hasonlóan: BDT2022. 4554).

[28] Jelen esetben a felperes keresetét a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítésének más okból történő megghiúsulására alapította, nem pedig vagyonsökkenést okozó magatartásra. Ezért a perben – az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben – nem kellett vizsgálni, hogy az adós vagyona csökkent-e vagy sem az alperes valamely magatartása következtében, ezek kapcsán bizonyítás lefolytatása nem volt szükséges. A Kúria pedig az alperes fellebbezésében megjelölt határozataiban kizárólag a vagyonsökkenés megítélésében foglalt állást, így azon határozatokban kifejtettek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata esetében nem irányadók.

[29] A vezető felelősség feltételeinek vizsgálata kapcsán az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta, hogy az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) – d) pontjában meghatározott kötelezettségeket felróhatóan mulasztotta el. Ezért az alperes kötelezettségének tekintette annak bizonyítását, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete nem következett be, illetve annak fennállta esetén vezetői tevékenysége során a hitelezői érdekeket figyelembe vett. Az elsőfokú bíróság tehát a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését alkalmazhatónak találta, amelyet az alperes fellebbezésében nem támadott, így e körben a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítélt nem volt felülbíráható. Ezért a bizonyítási kötelezettség és teher a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint alakul.

[30] A bizonyítási teher Cstv. 33/A.§ (5) bekezdése szerinti fordulása miatt elegendő volt a felperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét és a hitelezői érdek figyelembe nem vételét állítania, és az okozati összefüggés tekintetében az irathány miatt hivatkozhatott a bizonyítási szükséghelyzet fennálltára (Pp. 265. §), amely esetén a felperes által bizonyítandó tény a bíróság valószínűsíthetően fogadhatja el.

[31] Az alperesnek kellett ezért a vezetői felelősség megállapításának elkerüléséhez a felelősség tényállási elemeinek fenn nem álltat állítani és bizonyítani azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be, vagy ha igen, ezt követően a hitelezői érdekeket is figyelembe vette [ebbe a körbe a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésben írt kikötéseket is beleértve], és valószínűsíthette az okozati összefüggés tekintetében, hogy a bizonyítási szükséghelyzet nem áll fenn. Fellebbezésében az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét már nem vitatta, ugyanakkor hivatkozott arra, hogy a további tényállási elemeket illetően szükséges az általa indítványozott bizonyítás lefolytatása.

[32] Az alperes bizonyítási kötelezettsége körében indítványozta könyvszakértő kirendelését, aki akként nyilatkozott, hogy nem adható megalapozott szakvélemény – egyebek mellett – az észszerű gazdálkodásra, és arról is, hogy nem minősül könyvszakértői szempontból bizonyítéknak az általános forgalmi adó és járulékbemutatók, a pénztárgépek szalagjai és a biztosítottak bejelentési adatlapjai. Ezért ezeknek az iratoknak a beszerzése a perben nem volt szükséges, így helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság az alperes ezzel összefüggő bizonyítási indítványát. Kétségtelen, a szakértő a bankszámlakivonatokat a szakvélemény elkészítéséhez szükségesnek tartotta, amelyeket a felperes keresetleveléhez mellékelte is. Az egyéb iratok hiányát (főkönyvi könyvelés, leltárak, főkönyvi kivonatok, főkönyvi kartonlisták, tárgyi eszközök analitikus nyilvántartása, vevők és szállítók analitikus nyilvántartása, házi pénztár analitikus nyilvántartása és bankszámlák analitikus nyilvántartása) is figyelembe véve azonban a szakértő azt nyilatkozta, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján szakvélemény nem adható. Emiatt a pénzügyi megkeresés sem volt szükséges. Miután a rendelkezésre álló adatok, okiratok alapján a szakértő – nyilatkozata szerint – megalapozott, azaz aggálymentes szakvéleményt nem tudott készíteni, nem volt helye további szakértői bizonyítás lefolytatásának. Más bizonyítási indítványt pedig az alperes nem terjesztett elő, így nem volt megállapítható, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekek figyelembe vette volna, és a hitelezői érdeket sértő magatartás nem áll okozati összefüggésben a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásával, amely utóbbi körülményt az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem vitatott.

[33] Mindezek alapján helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősségének valamennyi jogszabályi feltétele fennáll.

[34] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperesnek a jogi képviselővel felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerint – 8 munkaóra figyelembevételével – megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

[36] A feleket az ügyben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint megillető tárgyi feljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett 48 000 forint fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles.

[37] Tájékoztatja az alperest, hogy

- az illetéket a felperes 10032000-01070044-09060018. számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie,

- megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot.

Figyelmezteti az alperest, amennyiben az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

Szeged, 2023. december 12.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró